

Gerard van Gemert
Snelle Bliksem en de bizon
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties en reekslogo: Rudi Jonker
Trefw.: indianen, avontuur
NUR 282
ISBN 978 90 448 3876 3
D/2020/4124/169
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

1. SNELLE BLIKSEM WIL MEE

‘Ga je nu alweer weg?’ Snelle Bliksem keek haar vader aan. Ze hield er niet van als hij meerdere dagen van huis was.

Hij knikte. ‘We moeten jagen. Het kan niet anders, kindje.’

Snelle Bliksem wist het. Het was de schuld van de droogte van de afgelopen weken. Alle bizons waren ver bij hun dorp vandaan gelopen. Naar een plek waar wel nog genoeg te grazen viel. ‘Mag ik mee?’ Ze wist het antwoord al op het moment dat ze het vroeg.

Een kleine, lieve glimlach verscheen om de mond van Sterke Eik, zoals haar vader heette. ‘Dat kan niet. Je hebt geen paard om op te rijden.’

Vroeger heette haar vader Grote Eik, maar toen hij opperhoofd werd, veranderde hij zijn naam in Sterke Eik. Snelle Bliksem droomde ervan om later ook opperhoofd te worden. Als ze dat tegen haar vader zei, lachte hij alleen maar.

Snelle Bliksem zag mogelijkheden. Haar vader had niet echt ‘nee’ gezegd. ‘Ik kan toch op Lucky meegaan?’ Ze wees naar haar pony, die buiten de tipi in het zand stond te wroeten.

‘Te gevaarlijk.’ Haar vader maakte een afwerend gevaar. ‘Je moeder vermoordt me als er iets met je gebeurt.’

‘O, dus als het van mama mag, dan mag het ook van jou?’ Snelle Bliksem gaf het nog niet op.

‘Nee, liefje.’ Sterke Eik sloeg zijn arm om zijn dochter heen en drukte haar tegen zich aan. ‘Je moet nog een paar jaartjes wachten.’

‘En ik?’ vroeg Jong Hert. ‘Mag ik wel mee?’

Snelle Bliksem keek haar kleine broertje aan. ‘Wat denk je nou? Als ik niet mag, mag jij helemaal niet.’

Sterke Eik grinnikte. ‘Jij moet nog wat langer wachten dan je zus. Je kunt nog niet eens op een pony rijden.’

Jong Hert keek teleurgesteld.

‘Ik ga me klaarmaken.’ Sterke Eik liep de tipi in en zocht kleding, zijn hoofdtooi en andere spullen voor de tocht bij elkaar.

Snelle Bliksem was jaloers op de tooi van haar vader. Omdat hij het opperhoofd was, had hij de mooiste hoofdtooi van het hele dorp.

Met een zucht liep Snelle Bliksem naar buiten. Een stukje verderop stond Maanlicht. De sterke mustang, het paard van haar vader, was al opgezadeld en geborsteld. Haar wit-bruin gevlekte vacht glom extra mooi door de stralen van de zon. Snelle Bliksem zag dat andere krijgers zich al op de vlakte in het midden van het dorp hadden verzameld. Ze wachtten op hun opperhoofd om samen de krijgsdans te doen.

In kleermakerszit ging Snelle Bliksem voor hun tipi zitten. Ze vond het prachtig als de mannen rond de totempaal dansten.

Ze zuchtte nog eens diep. Ze zou zich vervelen, dat wist ze nu al. Haar vader deed altijd veel met haar. Ook al was ze een meisje, toch leerde hij haar jongensdingen. Dat vond Snelle Bliksem alleen maar fijn. Haar moeder wilde graag dat ze leerde koken en kleren maken. Maar Snelle Bliksem wilde jagen, net zoals de mannen. Soms ging ze met haar vader in de kano om te vissen of hij leerde haar jagen op kleinere dieren, zoals konijnen. Jagen op bizons was voor haar nog veel te gevaarlijk. Papa had eens gezegd dat bizons zo sterk waren dat ze beren konden doden.

Snelle Bliksem kon zich niet herinneren dat de bizons eerder zo ver weg waren geweest. Op andere jachten bleef haar vader hooguit twee dagen weg. Nou ja, misschien drie. Maar nu zouden de mannen wel eens veel langer weg kunnen blijven. Dat had mama zelf gezegd. En als ze dit nog vaak moesten doen omdat de bizons nooit meer in de buurt waren, dan zouden ze weer moeten verhuizen. Dat had Snelle Bliksem al een paar keer meegemaakt. Dat ze alles wat ze bezaten, meenamen naar een andere plek. Dichter bij de bizons.

‘Zullen we gaan vissen?’ Jong Hert kwam met twee lange stokken met touw eraan de tipi uit lopen.

Snelle Bliksem schudde haar hoofd. ‘De rivier staat bijna droog. Er valt nu niets te vangen.’ Ook daarom moesten de krijgers op jacht. Het voedsel dat ze gespaard en gedroogd hadden, was bijna op. Er kon niet gevist worden. En er waren lang niet genoeg vruchten en bessen in de omgeving om het hele dorp te eten te geven.

Sterke Eik zelf kwam nu de tipi uit. ‘Ik ga,’ zei hij. De tas die hij zo meteen over Maanlicht zou hangen, droeg hij onder zijn arm. Zijn gezicht zat vol met mooie kleuren.

Snelle Bliksem hield ervan als haar vader zijn gezicht had gekleurd. Het stond stoer, zeker met die mooie tooi erbij. ‘Hoeveel dagen blijf je weg?’ Ze wist dat het onvriendelijk klonk.

‘Dat weet ik niet precies.’ Sterke Eik gooide de tas over Maanlicht heen. ‘Onze voorraad eten is bijna op. We moeten bizons doden. Eerder komen we niet terug. Dus hoe eerder we ze vinden, hoe sneller we terug zijn.’

Dat kan dus lang duren, dacht Snelle Bliksem. Ze ging staan en krabde op haar hoofd. Haar moeder zou, na de dans en als de

mannen uitgezwaaid waren, bessen gaan plukken met een paar andere vrouwen. Die zou dan wel even wegblijven.

Sterke Eik tilde Jong Hert op en drukte hem tegen zich aan. Daarna boog hij voorover om Snelle Bliksem gedag te zeggen. 'Pas op elkaar. En luister naar je moeder.'

Snelle Bliksem knikte. Ze keek haar vader na, die zich bij de andere krijgers voegde. Vol bewondering keek ze naar de dans. Ze wist dat ze zo de goden vroegen om hen te beschermen tijdens de jacht, en tegelijk vroegen ze om regen.

Na de dans maakten de krijgers zich klaar om te vertrekken. Trots zag Snelle Bliksem haar vader de leiding nemen en voor de anderen uit richting het bos rijden. Nadat ze uit beeld waren verdwenen, ging haar moeder met de andere vrouwen bessen plukken.

'Jong Hert, hier komen.' Snelle Bliksem liep de tipi in. Haar kleine broertje keek vragend toen hij naar haar toe kwam. 'Jij gaat in de tipi spelen en je komt er niet uit voordat mama terug is. Begrepen?'

'Waarom?'

'Omdat ik het zeg.' Snelle Bliksem was een paar jaar ouder dan haar broertje. Dus deed hij meestal wat ze zei.

'Wat ga jij doen dan?'

Snelle Bliksem zocht naar een goed antwoord. 'Vruchten zoeken. Zodat we vanavond wat meer te eten hebben.'

'Dat is mama toch al aan het doen?' vroeg Jong Hert.

Snelle Bliksem pakte een paar spullen bij elkaar en stopte ze in een zak. Haar vader had die eerst gevuld met spullen, maar de zak was te klein voor hem. 'Ik ga helpen.' Ze draaide zich bij de ingang van de tipi nog een keer om. 'Hier blijven, hè?'

Jong Hert knikte.

Buiten keek Snelle Bliksem om zich heen. De andere bewoners van het dorp, die de krijgers uitgezwaaid hadden, stonden er niet meer. Snel gooide ze de zak over Lucky heen. Daarna sprong ze op zijn rug. 'Kom, Lucky, we gaan jagen.' Ze volgde de sporen van haar vaders groep, die haar het bos in leidden.

